

KALE PUONTI

ILMIANTAJA

BAZAR

KALE PUONTI

ILMIANTAJA

BAZAR

1. painos

© Kale Puonti ja Bazar Kustannus 2026
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-870-289-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Tämä tarina on fiktiivinen. Kaikki mahdolliset yhtymäkohdat todellisuuteen ovat puhdasta sattumaa.

Poliisin tietolähdetoiminnalla tarkoitetaan Pakkokeinolain luvun 10 mukaan ”muuta kuin satunnaista luottamuksellista, rikoksen selvittämiseksi merkityksellisten tietojen vastaanottamista poliisin ja muun viranomaisen ulkopuoliselta henkilöltä”. Poliisi ja Tulli saavat lain mukaan pyytää tähän tarkoitukseen ”hyväksyttyä, henkilökohtaisilta ominaisuuksiltaan sopivaa, rekisteröityä ja tiedonhankintaan suostunutta tietolähdettä” hankkimaan tällaisia tietoja.

PROLOGI

Kännykkä piippasi saapuneen viestin merkiksi.

Klo 12.00 Jumbon Coffee House

Esko Lehman katsoi kelloa. Aikaa tapaamiseen olisi kaksi tuntia. *Yritän ehtiä*, hän vastasi ja peruutti sopimansa lounaan. Petosmiehen kanssa voisi syödä tois-
tekin. Jarmolla oli aina hyvät jutut, jotka hän osasi kertoa elävästi. Rakennusbisnekset olivat sujuneet pari vuotta hienosti, kunnes kytät olivat nappaneet Jarmon pahnoille. Hän oli istunut muutaman vuoden tuomion lukuisista törkeistä petoksista ja oli nyt vapaa. Mutta hänet ehtisi tavata myöhemminkin.

Esko ajoi Jumboon ja ehti kahvilaan aikataulussa. Tero istui kahvilan perällä mutta nousi pöydästä Eskon nähdessään. Hän käski ohi menessään muiden asiakkaiden huomaamatta Eskoa seuraamaan perässään viereiseen hotelli Flamingoon.

”Tule kymmenen metriä perässäni hisseille, ettei meitä nähdä yhdessä.”

Esko käveli Teron perässä, mutta hissiä ei ollut kerroksessa, ja miehet päätyivät seisomaan vierekkäin. Tero katsoi kännykkäänsä.

”Odotetaan hetki. Huoneessa ei ole vielä kaikki valmiina.”

”No niin, tässä sitä kuitenkin kimpassa seistään. Tuskin meitä kukaan sellainen näkee, joka osaa jotain päätellä, mutta ei tämä tainnut mennä ihan niin kuin olit suunnitellut”, Esko naurahti.

”No ei. Liikaa sääätäjiä”, Tero totesi ärtyneenä.

Lupa tuli kymmenen minuutin odottelun jälkeen.

Tero vei Eskon hotellin isoon sviittiin, joka oli varmuudella maksanut useampia satasia. Rahaa tuntui olevan tähän projektiin käytössä. Sviitissä odotti keskusrikospoliisin jämäkän tuntuinen esihenkilö, joka esitteli itsensä Arskaksi, ja pari muuta virkamiehen näköistä hahmoa, jotka näyttivät siltä kuin olisivat vasta hetki sitten nousseet paperipinojensa takaa ja vaihtaneet sandaalit nappakenkiin. Huoneen yhdessä tuolissa istui hiljainen kaveri, jonka Tero esitteli Markukseksi. Esko tajusi pian, ettei se ollut kaverin oikea nimi, koska tämä ei heti vastannut, vaikka häntä puhuteltiin sillä.

Arska antoi Eskolle Chico’sin ruokalistan.

”Hyvä ruoka, parempi mieli. Tilaa mitä haluat ja vaikka tuplapihveillä. Menee firman piikkiin.”

”Saako kysyä, että minkä firman?” Esko kysyi.

”Pääkallopaikka nämä kulut kuittaa”, Arska naurahti.

Arska tilasi sviitin lankapuhelimella ruoat huoneeseen. Esko otti kalkkunaa tuplapihvillä, kun kerran Arska kuittaisi. Ruokia odotellessaan miehet siirtyivät pikkuhiljaa itse asiaan. Arska oli selvästi tämän palaverin vetäjä ja piti lankoja käsissään.

”Eikö Pekka ole tulossa?” Esko kysyi ihmetellen.

Arska ei vastannut.

”Oletkin saanut jo Pekalta tietää jotakin tästä ope-
raatiosta. Tarkoituksena olisi siis soluttaa sinun avullasi
Markus niin kutsutusti piireihin.”

Pekka oli Eskon ykkönen eli käsittelijöiden esimies,
johon pystyi edes vähän luottamaan. Muut, Eskolle
tuntemattomat poliisit huoneessa eivät ensi näkemältä
herättäneet kovin suurta luottamusta. Esko toivoi, että
voisi hoitaa asiat niin kuin ennen, Koposen, Tompan
tai edes Teron kanssa.

Esko tiesi, että kytät olivat tekemässä jotain sel-
laista, mitä ei Suomessa ollut aiemmin tehty. Idea ei
ollut tuntunut alkujaankaan hyvältä, mutta nyt, kun
hän katsoi Markusta, huonot fiilikset vain vahvistui-
vat. Mies näytti 1980-luvun alun leffojen kiusatulta
pikkupojalta. Pyöreät kellertävät silmälasit ja ylös asti
napitettu kauluspaita eivät saisi alamaailmassa kovin
uskottavaa vaikutusta aikaiseksi.

”Ei millään pahalla, mutta jos nyt sanon ihan suo-
raan, niin aivan aluksi sun ulkoisen habituksen pitää
muuttua totaalisesti. Sä näytät nyt siltä, että olisit töis-
sä IBM:llä. Hanki piilolasit ja heitä noi typerät silmä-
lasit vittuun. Laita lippis ja kasvata vähän partaa. Jos sä
meinaat, että lähdetään rosvosektorille, niin sun pitää
pukeutuakin niin kuin siinä genressä pukeudutaan”,
Esko kommentoi.

Kommentti nauratti paikallaolijoita. Markuskin
hymyili vaivaantuneesti, vaikka moitteet eivät varmasti
kovin mukavilta tuntuneetkaan. Osa hotellihuoneen
hahmoista nyökytteli, eikä kukaan inttänyt vastaan
Eskon kommentille. Arska näytti tyytyväiseltä.

”Hyvä alustus. Juuri tämän vuoksi me sinut halusimme. Valmennat Markuksesta peitemiehen, joka pystyy toimimaan itsenäisesti kentällä.”

”Mitäs meidän pitäisi tämän Markuksen kanssa tuolla kentällä puuhailla?” Esko kysyi kyynisen näköisenä.

Arska katsoi häneen nyt kylmän tiukasti, nosti pöydältä esiin aanelosen ja ojensi sen Eskolle.

”Meillä on tässä lista rosvoista. Me haluttaisiin nää linnaan ja vielä pitkäksi ajaksi. Tunnet varmasti useimmat.”

Esko mietti, että kauas oli tultu siitä, kun hän oli aloittanut yhteistyön poliisien kanssa. Poliisin tiedottajana toimiminen oli muuttumassa peitepoliisin kouluttamiseksi. Ei olisi Esko uskonut vielä muutama vuosi sitten, että istuisi joskus kalliissa sviitissä selvittämässä korkean profiilin poliiseille alamaailman lainalaisuuksia. Välillä elämä heittelee arvaamattomiin suuntiin.

I

1.

Äiti oli vihainen. Koulusta oli soitettu, ettei Eskoa ollut näkynyt siellä kuin muutamina päivinä viime kuussa. Äiti valitti, ettei ehdi koko ajan katsomaan hänen peräänsä. Jonkun täytyy tuoda leipää pöytään! Äiti haukkui koulupinnariksi ja heitti muropaketin pöytään. Esko yritti selittää, että oli kyllä ollut koulussa aika usein, ainakin syömässä.

”En mä pysty keskittymään siellä luokassa, kun siellä on koko ajan hirveä hälinä ja mun päässä soi jatkuvasti joku biisi”, Esko sanoi haukotellen sängyssään.

Edellisenä iltana oli mennyt myöhään, kun oli pitänyt odottaa Peten kotona vaatteiden kuivumista. Esko oli ollut Peten kanssa iltapäivällä istuskelemassa Tapanilan aseman läheisen tyhjän tehtaan pihalla. Siellä oli jättimäinen rengaskasa, jonka päällä he usein polttelivat Kannelmäen Prismasta varastettuja LM-tupakoita.

Pete oli päättänyt kokeilla, syttyisivätkö renkaat tuleen, jos niitä polttaisi sytkärillä. Olivat syttyneet, ja koko kasa oli ollut hetken päästä ilmiliekieissä. Paikalle oli tullut ainakin kolmekymmentä paloautoa ja varmaan sata palomiestä ja poliisia. Pelastuslaitos oli

neuvonut tiedotusvälineissä ihmisiä suojautumaan savulta sisätiloihin sekä sulkemaan ilmastoinnin ja asuntojen ovet ja ikkunat.

Esko ja Pete olivat juosseet poliisia karkuun Peten luokse. Peten äiti oli katsellut parvekkeelta tehtaalta näkyvää savupatsasta. Pete ja Esko olivat haisseet savustuspöntöltä jo metrien päähän, mutta Peten äiti oli vain puistellut päätään ja heittänyt heidän savulta haisevat vaatteensa pesukoneeseen. Pojat olivat pelanneet koko illan kalsarit jalassa Super Mario Odysseyta. Esko oli lähtenyt kotiin vasta, kun Peten äiti oli palannut työvuorostaan ravintola Britanniaasta, jossa oli tarjoilijana.

”Miksi ihmeessä sä sanoit opettajalle, että sinusta tulee isona poliisitappaja Christensen?” äiti ihmetteli palauttaen Eskon tähän aamuun.

”Musta oli coolia, kun se oli pankkiryöstäjä ja kova jätkä. Ope kysyi asiaa niin yllättäen, ja vastasin mitä ekana tuli mieleen”, Esko vastasi.

”Sinusta on siis coolia, että joku ryöstää pankkeja ja tappaa kaksi poliisia? Ethän sinä voi tuollaista sanoa. Ne poliisimurhat olivat aikoinaan tosi traumaattinen juttu suomalaisille.”

Mutta Esko ei ollut ajatellut mitään poliisimurhia. Sen ukon tekemät pankkiryöstöt vaikuttivat vain jotenkin hienoilta jutuilta. Eikä kai ketään rehellisen mielipiteen vuoksi pidä rangaista ja laittaa seisomaan reksin käytävään koko loppupäiväksi.

”Jos jatkat noita hölmöilyjäsi, sossu vie sinut vielä johonkin koulukotiin”, äiti varoitteli.

”Voihan ne yrittää, mutta minä en lähde kyllä mihinkään himastani”, Esko uhosi, mutta äiti ei tuntunut sitä huomaavan.

”Isäskin panee vaan sitä uutta naistaan, eikä auta meitä, vaikka rahaa on äijällä pilvin pimein.”

Esko pisti vastaan, että voisihan mutsi pyytää fyrkkaa enolta. Veikolla olisi varmaan euroja kasapäin. Se oli osannut aina pelata korttinsa oikein. Esko piti mutsin veljeä paljon enemmän isänä kuin omaa isäänsä, joka oli kadonnut heidän elämästään Eskon ollessa seitsemän. Eno oli Eskon mielestä kunnon äijä ja kunnonlinen miehen malli. Esko oli kuullut, että eno oli piessyt Viru-hotellin hississä kolme virolaista mafiaukkoa, jotka olivat yrittäneet ryöstää hänet.

Äiti selitti, ettei Veikolla mitään rahaa olisi – että sen ylimääräiset eurot menivät lähipubiin. Äiti vaikutti surulliselta ja käski Eskon ryhdistäytyä. Kouluun olisi mentävä. Ei voisi vain maleksia kaduilla ja ostarilla.

”Mites ne pillerit, joita se lääkäri suositteli tähän mun ylivilkkauteen?”

Esko tiesi, että hänen aivonsa eivät toimineet niin kuin normaaleilla ihmisillä. Hänellä oli koko ajan miljoona asiaa mielessä, eikä hän pystynyt keskittymään oikein mihinkään.

”Minä en niihin pillereihin usko. Soitin tutulle luontaislääkeasiantuntijalle, ja Johan sanoi, että sellaiset lääkkeet tuhoavat maksan ja sydämen. Minun pitäisi ostaa sinulle D-vitamiinia, magnesiumia, karnosiinia, sinkkiä, fosfoseriinia ja kalaöljyä, mutta ei minulla ole tuollaisiin pillereihin varaa”, äiti valitti.

”Jos mä söisin noin paljon pillereitä, niin enhän mä jaksaisi syödä enää ruokaa. Eikö noi just tuhoa maksaa?”

Mutta äidin piti lähteä töihin. Hän käski Eskoa syömään muronsa ja lähtemään kouluun. Muuten ei tulisi päättötodistusta. Äiti kiirehti ovesta ulos. Esko söi lautasellisen riisimuroja ja meni takaisin nukkumaan.

2.

Pete röyhtäisi ja sylki pitkän klimpin Kannelmäen Prisman oviaukolla. Vanhempi naisihminen pyöritti Petelle päätään. Pete näytti naiselle keskisormea. Tämä nakkeli niskojaan ja paineli kaupan infoon valittamaan.

”Se äijä taisi tajuta meidän kikan”, Pete totesi Eskolle. Kauppias oli huomannut, miten pojat manipuloivat tupakka-automaattia. Heidän pitäisi nyt keksiä uusi keino hankkia tupakkaa – tai rahaa.

Peten ja Eskon päivät kuluivat pääasiassa ostarilla vetelehtiessä. Koululla he eivät käyneet enää edes syömässä, eivätkä opettajat kaivanneet jatkuvasti ongelmia aiheuttavia teinejä. Joskus tipahti kirje postilaatikosta, mutta Esko repi sen, ettei se tavoittaisi äitiä. Onneksi koulu olisi kohta ohi eikä kukaan enää valittaisi, ja Esko tekisi juuri sitä, mitä haluaisi. Pikku konnuuksiin olisi pakko syyllistyä, koska äidillä ei ollut yhtään ylimääräistä, eikä se sitä paitsi olisi antanut euroakaan röökiin tai lonkeroon. Tarpeelliset hyödykkeet oli hankittava itse.

”Kimi sanoi, että sen talossa asuu pari kambodžalaista kaveria, jotka myy hyvää marihuanaa vitosella gramma”, Pete selitti innostuneena.

Pete vaahtosi, että kama olisi jotain super-skunkkia eli pirun hyvää. Hän oli kysynyt siskoltaan, joka oli kertonut, että jos kukka olisi oikeasti hyvää, jengi voisi ostaa sitä jopa kymppillä gramma.

”Kuvittele, yli vitonen voittoa joka grammasta!”

”Missä me sitä sit myytäisiin?”

Esko ei tiennyt pilvestä mitään. Ei edes tuntenut yhtään polttajaa. Pete yritti vakuutella, että nuorisotalolla olisi varmasti jotain porukkaa, joka haluaisi kokeilla.

”Paljonko meillä on nyt fyrkkaa?” Pete kysyi.

Esko kaivoi farkkujensa taskusta muutaman rypyisen setelin. Kaksikymmentä euroa.

”Hoidetaan jostain satanen, niin Kimi kehtaa mennä hakemaan parikymppiä. Mennään etukäteen nutalle kertomaan, että huomenna tulee Suomen parasta pilveä, et jengi tajuaa ottaa fyrkkaa mukaan. Etukäteismarkkinointia, kässäätä?” Pete selitti.

”Jos toi on aivan saletti juttu, niin mä tiedän, missä mutsilla on jemmassa talousrahoja pahan päivän varalle. Ne pitää laittaa sit heti takas”, Esko sanoi.

”Tottakai”, Pete sanoi ja laittoi Kimille viestin, että he ottaisivat satasella. Samalla hän totesi, että Kimille olisi myös annettava jotain, koska tämä tunsii myyjät.

”Joo, mut ekaks maksetaan mutsille rahat pois. Se on jo muutenkin ihan raivona, kun en oo jaksanut käydä koulussa”, Esko selitti.

”Joo, joo. Käyt siellä pari kertaa pyörähtämässä, niin saat ensi vuonna päättötodistuksen. Ei ne halua sua jättää luokalle, ettet sä häiriköi siellä montaa vuotta. Niin mäkin teen”, Pete nauroi.

Suunnitelma hahmottui nopeasti. Ensin haettaisiin rahat Eskon kotoa ja vietäisiin Kimille. Marikset pakattaisiin vajaan gramman pusseihin. Kymmenestä grammasta saataisiin yksitoista pussia. Heti tulisi enemmän voittoa. Ei niillä ostajilla mitään vaakoja olisi, Esko päätteli.

”Vittu sä oot nero. Mitä me mitään kouluja käydään. Huumekaupalla saadaan fyrkkaa, autoja ja naisia joka sormelle”, Pete nauroi.

”Sä et ole saanut edes sormettaa tyttöjä. Ei noi meidän luokan likat ota meitä tosissaan. Pitävät meitä tällaisina neljätoistavuotiaina räpäleinä. Se isotissi Siirikin seurustelee jonkun amisjätjän kanssa”, Esko sanoi.

”No nyt on nyt, mutta ensi vuonna tilanne on toinen, ja sitä paitsi kohta ollaan jo viistoista. Kyllä en ole enää kovin kauaa neitsyt. Se on ihan saletti”, Pete sanoi yllättävän vakavana.

”Näkis vaan. Eihän me uskalleta edes jutella kenelkään muijalle”, Esko totesi.

”Mut nyt se muuttuu. Musta tulee ihan vitun kova rosvopäällikkö ja kaikki naiset haluaa mua”, Pete nauroi ja löi Eskoa miehekkäästi hartioihin.

”Mutsis haluaa.”

Mutta siitä Esko oli samaa mieltä, että nyt olisi noustava seuraavalle levelille. Juoppojen rullaamiset ja röökin pöllimiset saisivat nyt luvan loppua.

3.

”Tasan vitonen. Onks kukaan muu saanut koskaan päättötodistuksen keskiarvoksi tasan vitosta. Vittu, mä oon nero”, Esko nauroi ja heilutti todistustaan Petelle.

”Sustahan voi tulla noilla papruilla vaikka professori”, Pete ilkkui.

”Kyllä mä olen mielummin ihan vitun rikas rosvo-päällikkö”, Esko uhosi.

”Mä en tajua, miten ne jätti mut luokalle ja päästi sut veke koulusta. En tule muuten menemään kertaa-kaan ensi vuonna sinne, en edes ruokikselle. Meillä on varaa syödä vaikka joka päivä Mäkkärillä, jos vain huvittaa”, Pete selitti selvästi harmissaan.

Eskon ja Peten edellinen talvi ja kevät olivat menneet pääasiassa kannabiskauppaa tehden. Rahaa oli tullut, mutta ei niin paljon kuin pojat olivat kuvitelleet. Peten isosisikolla oli ollut tuttuja amfetamiinin käyttäjissä ja pikkukauppiaissa, joiden kautta pojat olivat saaneet hankittua muutamia kymmeniä grammoja amfetamiinia. Sitä oli jatkettu maltolla ja kauppa oli käynyt, vaikka osa ostajista olikin valittanut aineen laadusta ja tinkinyt hinnasta.

”Oli muuten ihan vitun hyvä juttu, että vaihdettiin tuote kukasta piriin. Iso käsi sun isosysterille, joka

tutustutti meidät niihin tekijäukkoihin. Vaikkei näillä vielä mitään Mersuja osteta”, Esko sanoi.

”Kuulin Kimiltä, että kannelmäkeläisiltä voisi ostaa vaaleanpunaisia timmanttietoja kymppinä kappale. Voittais kokeilla myös ekstaasien myyntiä, vaikka vitosen katteella”, Pete intoili.

”Eikö esso ole sellaista bileväen kamaa. Eihän meillä ole vielä edes ikää, että päästäisiin johonkin Luxiin. Kenelle me niitä sit myytäisiin?” Esko kysyi.

”Voidaanhan me mennä sinne raflan ulkopuolelle myymään. Kyllä ne siellä niitä ostaa, jos essot toimii”, Pete sanoi.

Esko tiesi, että äitikin oli tyytyväinen, kun sai aina silloin tällöin häneltä satasen tai kaksi. Hänelle hän tosin sanoi, että faija oli antanut, eikä mutsi ollut kysellyt sen enempää, vaikka varmasti epäili jotakin.

”Ootko sä ollut oikeesti faijaas yhteydessä? Eiks se ole joku vitun rikas pomo jossain pörssiyrityksessä”, Pete kysyi.

”Joo. Se laittoi mulle synttäreinä viestin ja kolmesataa euroa tilille.”

Esko oli käynyt faijan kanssa syömässä, ja ukko oli pahoitellut, että työkiireet veivät kaiken ajan ja että välit mutsinkaan kanssa eivät olleet kovin hyvät.

”Se kysyi, että haluaisinko joskus asua sen luona.”

”Meinaatko muuttaa?”

”Mä mietin. Faijalla on keskustassa iso kämpppä ja se on paljon reissussa. Kai se halusi hyvittelä jotain, kun häipyi lähes kokonaan meidän elämästämme, kun olin pentu”, Esko selitti.

Vinkkimies on kuollut mies.

Esko Lehman on tuskin saanut päättötodistusta koulusta aloittaessaan huumeiden kaupustelun Helsingin yössä. Elämä maistuu, rahaa tulee ja menee. Kun Eskoa houkutellaan moottoripyöräkerhon jäseneksi, hän näkee tilaisuuden tienata lisää ja päästä osaksi porukkaa, jonka ei tarvitse muita väistellä.

Melko pian kerholaisten veljeys osoittautuu pelkäksi puheeksi ja kunnia kulissiksi. Puun ja kuoren välissä Esko aloittaa yhteistyön kerholaisten perivihollisten, kyttien, kanssa.

*Ilmiantaja on vetävä rikosromaani
kuolemanvaarallisesta kaksoisroolista
rikollisjengiläisenä ja poliisin tiedonantajana.
Kerholainen, joka pelaa vihollisen pussiin, ei saa
koskaan anteeksi – se on selvää. Mutta voiko
poliisin lupauksiin luottaa?*

BAZAR

ISBN 978-952-870-289-4

9 789528 702894

84.2

BAZARKUSTANNUS.FI